

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Bul. Octavian Goga, nr.2, sector 3
București
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Destinatar:
ADRIAN STREINU CERCEL,
București, CU DOMICILIUL
PROCESUAL ALES LA SCA
ZAMFIRESCU, RACOTI AND
PARTNERS - STR. PLANTELOR,
NR.12, SECTOR 2

DOSARUL NR. 4424/2/2015

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Recurs
Obiectul dosarului: anulare act administrativ
incompatibilitate functii - NCPC
Complet: completul nr.6-ncpc

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 810/2019 DIN DATA DE 20 Februarie 2019

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 810/2019, pronunțată la data de 20 Februarie 2019, de către ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Înalta Curte de Casație și Justiție
Secția de contencios administrativ și fiscal
L.S. PRESEDINTE
(stampă)
Președinte
Judecător: CORINA-ALINA CORBU

MAGISTRAT ASISTENT,

R.B. 14.04.2019 15:45:39, nr. comunicare: 2 din 2

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 810

Dosar nr. 4424/2/2015

Ședința publică din data de 20 februarie 2019

Președinte:	Iuliana Măiereanu	- judecător
	Claudia Vișoiu	- judecător
	Adriana Gherasim	- judecător
	Oana Giurea	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Integritate împotriva sentinței civile nr. 748 din 07 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal efectuat în ședință publică, se prezintă recurenta-pârâtă Agenția Națională de Integritate, prin consilier juridic Dragoș Vaida, care depune delegație de reprezentare la dosarul cauzei și intimatul-reclamant Adrian Streinu Cercel, prin avocat Violeta Saranciuc, care depune împuternicire avocațială la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, învederând următoarele:

- recursul declarat în cauză este motivat și timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de 100 lei;

- cererea de recurs a fost comunicată intimatului-reclamant la data de 23.05.2016;

- prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei la data de 23.06.2016, intimatul-reclamant a invocat excepția tardivității cererii de recurs;

- prin cererea depusă la data de 24.06.2016, intimatul-reclamant a solicitat instanței să dispună detașarea de la dosarul cauzei și restituirea înscrisului intitulat „Întâmpinare”, depus prin fax la data de 22.06.2016, arătând că acest document a fost transmis din eroare;

- prin punctul de vedere formulat în cauză cu privire la raportul întocmit asupra admisibilității în principiu a recursului, intimatul-reclamant a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 Cod procedură civilă, în măsura în care ar permite includerea poștei militare S.R.I. în noțiunile de serviciu poștal, serviciu de curierat rapid sau serviciu specializat de comunicare.

La interpelarea Înaltei Curți, avocatul intimatului-reclamant precizează că nu mai insistă în detașarea întâmpinării de la dosarul cauzei, întrucât, deși aceasta

a fost transmisă din eroare, are un conținut asemănător cu cea depusă ulterior, prin e-mail, la data de 23 iunie 2016 și prin poștă, la data de 24 iunie 2016. Solicită instanței să aibă în vedere apărările formulate prin întâmpinarea atașată ulterior la dosar.

Înalta Curte solicită apărătorului ales al intimatului-reclamant să precizeze dacă mai susține cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 Cod procedură civilă.

Avocatul intimatului-reclamant precizează că nu mai susține cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 Cod procedură civilă, argumentele prezentate în cadrul acestei excepții urmând a fi susținute în combaterea recursului ce face obiectul prezentei cauze.

Înalta Curte solicită avocatului intimatului-reclamant să precizeze dacă mai susține excepția nulității recursului, din perspectiva nerespectării termenului legal de declarare a căii de atac.

Avocatul intimatului-reclamant arată că susține, în continuare, această excepție. Apreciază că se impune depunerea la dosarul cauzei, de către recurenta-pârâtă, a unor dovezi cu privire la data formulării recursului, respectiv cu privire la data transmiterii recursului prin poșta militară.

Consilierul juridic al recurente-pârâte susține că nu mai deține alte înscrisuri care să dovedească data transmiterii recursului prin poșta militară, cu excepția borderoului care se regăsește la dosarul cauzei.

Înalta Curte acordă cuvântul părților asupra excepției nulității recursului, invocată de către intimatul-reclamant.

Avocatul intimatului-reclamant, având cuvântul, solicită admiterea excepției nulității recursului, pentru motivele arătate pe larg în punctul de vedere formulat cu privire la raportul de admisibilitate a recursului. Arată că recurenta-pârâtă a transmis recursul cu o zi întârziere față de termenul prevăzut de lege. Astfel, conform vizei Curții de Apel București, recursul a fost înregistrat la data de 12.04.2016, iar data împlinirii termenului de declarare a căii de atac era 11.04.2016.

Susține că recurenta-pârâtă nu a depus la dosarul cauzei nicio dovadă a declarării recursului în termen, prin poștă sau alt mijloc prevăzut de lege pentru comunicarea la distanță, în conformitate cu art. 183 din Codul de procedură civilă. Consideră că poșta militară nu se circumscrie entităților avute în vedere de către legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 183 din Codul de procedură civilă, întrucât, potrivit H.G. nr. 1349/2002, aceasta reprezintă un sistem de transmitere a înscrisurilor clasificate, cu caracter confidențial și nu un serviciu specializat de curierat.

Consilierul juridic al recurente-pârâte, având cuvântul, solicită respingerea excepției nulității recursului, invocată de către intimatul-reclamant, întrucât, după cum rezultă din borderoul atașat la dosar, recursul a fost formulat la data de 11.04.2016, cu respectarea termenului legal prevăzut pentru declararea

căii de atac. În opinia sa, înregistrarea recursului la Curtea de Apel București la data de 12.04.2016, nu poate conduce la concluzia că recursul este tardiv formulat.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților asupra recursului ce face obiectul prezentei cauze.

Recurenta-pârâtă Agenția Națională de Integritate, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, casarea sentinței recurate și rejudecarea cauzei, cu consecința respingerii acțiunii introductive, ca neîntemeiată.

Susține că, deși prin raportul de evaluare s-au reținut două situații de incompatibilitate, întemeiate pe dispozițiile art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 și pe dispozițiile art. 84 din Legea nr. 161/2003, instanța de fond a analizat situația de incompatibilitate reținută numai din perspectiva funcției de secretar de stat, apreciind, în mod eronat, că, în speță, sunt aplicabile dispozițiile art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, care prevăd o excepție de la regimul incompatibilităților.

În opinia autorității pârâte, funcția de manager al unei instituții publice nu este prevăzută în textul de lege la care a făcut referire anterior și nu poate fi asimilată cu cea de reprezentant al statului în adunarea generală a acționarilor sau membru în consiliul de administrație. Pentru motivele dezvoltate pe larg în cuprinsul cererii de recurs, solicită admiterea recursului.

Avocatul intimatului-reclamant, având cuvântul, solicită respingerea recursului, ca nefondat. Totodată, solicită Înaltei Curți să înlăture criticile formulate de către Agenția Națională de Integritate cu privire la cea de-a doua situație de incompatibilitate, întrucât acestea exced limitelor de investire a instanței de recurs.

Susține că, prin cererea de recurs, recurenta-pârâtă nu a făcut nicio referire la caracterul limitativ al enumerării din cuprinsul dispozițiilor art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003, pe care și-a întemeiat soluția instanța de fond. Dispozițiile menționate cuprind o enumerare limitativă de funcții incompatibile, printre care nu se regăsește și funcția de manager de spital public. Or, reclamantul nu a ocupat niciuna dintre funcțiile enumerate.

Apreciază că instanța de fond a interpretat și aplicat în mod corect dispozițiile art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, prin raportare la întreaga situație de fapt, reținând că numirea în funcția de secretar de stat a intimatului-reclamant a fost o măsură strategică, aprobată de Guvern, ca urmare a escaladării epidemiei cu virusul A/H1N1, luarea acestei măsuri fiind impusă de interesul public. Chiar și în situația în care nu s-ar fi reținut incidența acestor dispoziții, starea de necesitate ar fi înlăturat caracterul ilicit al faptei reținute în sarcina reclamantului prin raportul de evaluare.

În consecință, solicită respingerea recursului, ca nefondat și obligarea părții adverse la plata cheltuielilor de judecată, reprezentate de onorariul de avocat, achitat conform dovezii pe care o depune la dosarul cauzei.

Înalta Curte reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal la data de 13 iulie 2015, reclamantul Adrian Streinu Cercel, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate, a solicitat anularea Raportului de evaluare nr. 25752/G/II/29.06.2015, întocmit de pârâtă.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 748 din 07 martie 2016, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamantul Adrian Streinu Cercel, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate și a anulat Raportul de evaluare nr. 25752/G/II/29.06.2015, obligând pârâta la plata către reclamant a cheltuielilor de judecată în sumă de 2.000 de lei, reprezentând onorariu avocațial redus.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței civile nr. 748 din 07.03.2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pârâta Agenția Națională de Integritate a declarat recurs, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, republicat, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și în rejudecarea cauzei, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În ceea ce privește cazul de incompatibilitate generat de deținerea simultană a funcțiilor de manager al Institutului Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș” și a celei de secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății, recurenta-pârâtă a susținut că instanța de fond a reținut aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, fără a analiza situația de incompatibilitate și din perspectiva dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006. Astfel, prima instanță a analizat numai situația de incompatibilitate privită din perspectiva funcției de secretar de stat, nu și din aceea a managerului instituției medicale.

O altă critică se referă la faptul că instanța de fond a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, privitoare la posibilitatea ca, în situații excepționale, Guvernul să aprobe ca un membru al său, ori un secretar de stat sau un subsecretar de stat, să dețină și funcțiile/calitățile expres

menționate în textul de lege. Or, în speța de față, nu se poate invoca acest text de lege pentru numirea intimatului-reclamant în funcția de secretar de stat, ipoteza juridică fiind una diferită.

Pentru a fi aplicabile dispozițiile art. 84 din Legea nr. 161/2003, este necesară îndeplinirea a două condiții și anume ca persoana să dețină una dintre funcțiile prevăzute la art. 84 alin. (1) și (2) și Guvernul să aprobe participarea acestei persoane ca reprezentant al statului în organismele prevăzute de legiuitor, ca urmare a intervenirii unei situații excepționale.

Recurenta-pârâtă mai arată că, potrivit art. 86 alin. (1) din Legea nr. 161/2003, persoana în cauză este obligată să declare că nu se află într-unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de lege, astfel încât intimatul-reclamant era obligat să renunțe la funcția de manager, anterior numirii în funcția de secretar de stat.

Sub un alt aspect, recurenta-pârâtă susține că funcția de manager al unei instituții publice nu este prevăzută în textul de lege și această funcție nu poate fi asimilată cu cea de reprezentant al statului în adunarea generală a acționarilor sau membru în consiliul de administrație, iar excepțiile sunt de strictă aplicare și interpretare.

4. Apărările formulate în cauză

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul-reclamant Adrian Streinu Cercel a invocat excepția nulității recursului, din perspectiva declarării căii de atac cu nerespectarea termenului legal, iar în subsidiar, a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

5. Procedura de soluționare a recursului

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, a fost analizat în completul de filtru, fiind comunicat părților în baza încheierii de ședință din data de 25 aprilie 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Prin punctul de vedere înregistrat la dosarul cauzei la data de 31 mai 2018, intimatul-reclamant Adrian Streinu Cercel a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 Cod procedură civilă, în măsura în care ar permite includerea poștei militare S.R.I. în noțiunile de serviciu poștal, serviciu de curierat rapid sau serviciu specializat de comunicare.

Prin rezoluția din 16 octombrie 2018, Înalta Curte a stabilit termenul pentru judecata pe fond a recursului, constatând că nu mai subzistă motivele care au determinat fixarea termenului de judecată pentru examinarea recursului, prin prisma exigențelor dispozițiilor art. 493 alin. (5) - (7) din Codul de procedură civilă, față de Hotărârea Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 106 din 20 septembrie 2018, prin care s-a luat act de Hotărârea Plenului Judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor, reglementată prin dispozițiile art. 493 din

Codul de procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal.

II. Soluția instanței de recurs

1. În conformitate cu prevederile art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat, analizând, cu prioritate, excepția nulității recursului, invocată de intimatul-reclamant, Înalta Curte reține următoarele:

Conform dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.”

În cauză, sentința civilă atacată a fost comunicată pârâtei Agenția Națională de Integritate la data de 25.03.2016, potrivit mențiunii înscrise pe dovada de comunicare a hotărârii judecătorești (fila 141 verso, vol. III din dosarul instanței de fond), iar recursul a fost depus de către pârâtă la serviciul specializat de poștă militară la data de 11.04.2016, indicată, alături de numărul dosarului înregistrat pe rolul curții de apel, în cuprinsul borderoului de corespondență cu poșta militară nr. 164/11.04.2016 (fila 52 din dosarul instanței de recurs), document care face dovada datei depunerii recursului, în raport de mențiunile înscrise în cuprinsul acestuia.

În același sens, este soluția de unificare a practicii judiciare adoptată de judecătoria Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședința din 21 noiembrie 2018, în vederea interpretării și aplicării unitare a legii, în raport de dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, republicată și art. 18 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată.

Potrivit dispozițiilor art. 183 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat, „Actul de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare este socotit a fi făcut în termen.”

În doctrină s-a apreciat că actul de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege, prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare, este socotit a fi efectuat în termen, chiar dacă actul va primi viză de înregistrare la instanța judecătorească căreia îi este destinat, ulterior datei de împlinire a termenului în care trebuia îndeplinit.

În speță, după cum s-a reținut anterior, mențiunile înscrise în cuprinsul borderoului de corespondență cu poșta militară fac dovada depunerii recursului la serviciul specializat de poștă militară la data de 11.04.2016, în interiorul termenului de 15 zile de la data comunicării sentinței civile recurate, termen calculat conform dispozițiilor art. 181 alin. (1) pct. 2 din Codul de procedură civilă, republicat, neputându-se reține drept dată a depunerii recursului data înregistrării ulterioare a acestei căi de atac la Curtea de Apel București, respectiv 12.04.2016.

În consecință, recursul a fost declarat de pârâtă cu respectarea termenului legal prevăzut în mod imperativ de dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, urmând a fi respinsă, ca neîntemeiată, excepția nulității recursului.

2. Pe fondul cauzei, analizând actele și lucrările dosarului, precum și sentința atacată, în raport de motivul de casare invocat, Înalta Curte constată că recursul declarat de pârâtă este nefondat.

2.1. Argumente de fapt și de drept relevante

Motivul de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, republicat, este neîntemeiat, sentința recurată reflectând interpretarea și aplicarea corectă a normelor de drept material incidente la circumstanțele de fapt ale cauzei.

Prin Raportul de evaluare nr. 25752/G/II/29.06.2015, întocmit de Agenția Națională de Integritate și contestat prin acțiunea introductivă, s-a reținut că reclamantul Adrian Streinu Cerel a încălcat regimul incompatibilităților, întrucât a deținut:

- în perioada 11.03.2008 - 12.03.2012, concomitent cu funcția de manager al Institutului Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș”, funcția de secretar științific al Senatului Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București;

- în perioada 19.11.2010 - 23.05.2012, concomitent cu funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății, funcția de manager al Institutului Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș”.

Autoritatea publică pârâtă a reținut că în exercitarea funcției de manager de spital, reclamantul a încălcat dispozițiile art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006, respectiv în exercitarea funcției de secretar de stat, a încălcat dispozițiile art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003.

Referitor la cazul de incompatibilitate generat de exercitarea simultană, în perioada 19.11.2010 - 23.05.2012, a funcțiilor de manager al Institutului Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș” și a celei de secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății, situație de incompatibilitate supusă analizei în prezenta cerere de recurs, criticile recurente-pârâte sunt nefondate.

Un prim motiv de nelegalitate al raportului de evaluare reținut în mod judicios de către prima instanță, are în vedere faptul că în cuprinsul raportului de evaluare, Agenția Națională de Integritate a indicat drept temei de drept al stării de incompatibilitate dispozițiile art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003, care reglementează situația membrilor Guvernului, deși a constatat că reclamantul a deținut funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Sănătății.

Faptul că prin întâmpinarea depusă în dosarul instanței de fond, Agenția Națională de Integritate a făcut referire și la dispozițiile art. 84 alin. (2) din Legea nr. 161/2003, nu denotă o simplă eroare materială în privința menționării temeiului de drept a cazului de incompatibilitate, întrucât prin aplicarea regimului incompatibilităților propriu membrilor Guvernului, în condițiile în care reclamantul a deținut calitatea de secretar de stat, autoritatea publică pârâtă a

aplicat în mod greșit prevederile legale incidente la situația de fapt dedusă judecății.

Distinct de acest prim viciu de nelegalitate al raportului de evaluare, prima instanță a constatat, că textul art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003 reglementează incompatibilitatea funcției de membru al Guvernului strict în raport cu funcțiile enumerate limitativ în conținutul articolului menționat, printre care nu se regăsește și funcția de manager de spital, apreciind în mod întemeiat că situația de incompatibilitate nu poate fi extinsă și la alte cazuri ce nu sunt expres reglementate de lege.

Criticile recurente-pârâte vizând aplicarea greșită de către instanța de fond a dispozițiilor art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, sunt nefondate.

Contrar susținerilor recurente, se reține că, în cauză, este întrunită finalitatea avută în vedere de legiuitor prin instituirea situației de excepție reglementate de art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, și anume aceea de a da posibilitatea Guvernului de a permite, atunci când interesul public o impune, cumulul funcției de secretar de stat cu alte funcții, prin derogare de la regulile de incompatibilitate prevăzute de legea menționată.

În acord cu judecătorul fondului, Înalta Curte constată, pe baza materialului probator administrat în cauză, că numirea reclamantului în funcția de secretar de stat a fost determinată de experiența profesională a acestuia în calitate de manager al Institutului Național de Boli Infecțioase „Prof. Dr. Matei Balș”, funcție pe care deja o exercita și care a constituit elementul decisiv pentru numirea în funcția de secretar de stat, în contextul escaladării pandemiei de gripă cu virusul A/H1N1, care a generat o situație de criză ce se impunea a fi gestionată urgent.

În condițiile arătate, numirea intimatului-reclamant în funcția de secretar de stat a constituit o măsură excepțională, impusă de un interes public major, în contextul factual existent la acel moment, înscriindu-se în cadrul măsurilor strategice de coordonare instituțională, coordonate de Guvern, pentru gestionarea valului de îmbolnăviri cu un nou virus gripal.

Prin urmare, chiar și în situația în care s-ar fi constatat întrunirea elementelor constitutive ale cazului de incompatibilitate prevăzut de art. 84 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 161/2003, generat de deținerea concomitentă a funcțiilor de secretar de stat și manager de spital, ipoteză respinsă în mod corect de către prima instanță, în speță, caracterul ilicit al faptei ar fi fost înlăturat de împrejurările de interes public ce au determinat această situație, prin raportare la prevederile art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, care permit Guvernului, atunci când interesul public o impune, cumulul funcției de secretar de stat cu alte funcții.

În raport de argumentele prezentate anterior, este întemeiată aprecierea instanței de fond în sensul că textul art. 84 alin. (3) din Legea nr. 161/2003 constituie o aplicare legislativă, în planul dreptului administrativ și al celui disciplinar, a principiului general potrivit căruia starea de necesitate înlătură

caracterul ilicit al faptei, reținându-se că, în cauză, sunt pe deplin dovedite împrejurările de interes public ce ar exclude caracterul ilicit al faptei.

2.2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, nefiind incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, republicat, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 496 alin. (1) din Codul de procedură civilă, republicat, Înalta Curte va dispune respingerea recursului declarat de pârâta Agenția Națională de Integritate, ca nefondat.

În conformitate cu prevederile art. 453 din Codul de procedură civilă, republicat, va fi obligată recurenta-pârâtă la plata către intimatul-reclamant a cheltuielilor de judecată în cuantum de 4.000 lei, constând în onorariul de avocat, cuantumul acestuia fiind redus în mod proporțional, în raport de complexitatea cauzei, potrivit art. 451 alin. (2) Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII D E C I D E :

Respinge excepția nulității recursului, ca neîntemeiată.

Respinge recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Integritate împotriva sentinței civile nr. 748 din 07 martie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Obligă recurenta-pârâtă la plata către intimatul-reclamant a cheltuielilor de judecată în sumă de 4000 lei, cu aplicarea art. 451 alin. (2) Cod procedură civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 februarie 2019.

Judecător
I. Măiereanu

Judecător
C. Vișoiu

Judecător
A. Gherasim

Magistrat-asistent
O. Giurea

